

1

Rusya, Moskova'nın doğusunda bir yer *8 Ağustos 1620*

Alçalan güneş, minik kum tanelerini havanın kendisi alev almış gibi görününceye dek parlak kızıl tonlarına boyayarak, ağaç tepelerinin üzerindeki ağır sessizlik içinde hafifçe beliren tozlu sisin içinden pırıldadı. Hiç hayra alamet olmayan kızılımsı atmosfer, kavrulmuş ve susuz toprağa en ufak bir yağmur vaa-dinde bulunmuyordu. Aşırı sıcaklar ve fazlasıyla uzun kuraklık, uçsuz bucaksız otlakları soldurup, sarmaş dolaş birbirine girmiş köklere çevirerek, ovaları ve çorak bozkırları kavurmuştu. Fakat burada, Rusya'nın kuzeyden ve doğudan Volga Nehri, güneydence Oka Nehri'ne dayanan karışık ağaçlarla kaplı bölgesinde, sık ormanlar yağmursuzluğun etkisinden nispeten korunmuş görünüyordu. Buna rağmen, at toynaklarının havaya kaldırdığı muazzam yoğunluktaki toz bulutunun ortasında, faytonun içindikiler ve asker korumaları, bitimsiz çölleri bir uçtan diğere geçerken çektikleri zahmete burada da katlanmak zorundaydı.

Kontes Synnoeva Zenkovna, hayatının dolu dolu geçen yirmi yılı boyunca, anayurdunun insan karşısına çıkarabileceği her tür simayı görmüştü. Değişen mevsimler kadar benzersizdi hepsi de.

Uzun, acımasız kış ayları en güçlüler için bile bir dayanıklılık sınavı olabilirdi. İlkbaharda eriyen buz ve karlar, geçmişte zaman zaman yağmacı Tatar sürüleriyle diğer işgal ordularını

çaydırmaya yetecek kadar korkunç, aldatıcı bir biçimde tehlikeli bataklıklar yaratırdı. Yazlar ise saati saatine uymayan bir cadaloz kadındı. Ilık, teskin edici esintiler ve yağmur bulutunun yumuşak tıptırtısı ruhları yatıştırır ama şu an ülkeyi cehenneme çevirenler gibi kuru, kavurucu sıcaklarla dolduğunda mevsim, yakıcı güneş altında seyahat edecek kadar budala olan herkesten intikamını alırdı; Kontes Synnovea'yı evinden çıkmadan önce asık suratla düşündüren de buydu.

Koşullar, Rusya'nın bir ucundan diğerine uzun bir kağıt yolculuğu için, hele hele kaçınılmaz olduğu kadar gönülsüzce de çıkılmış olan bir yolculuksa bu, katlanılmaz olurdu. Şayet Yüce Ekselansları, Çar Mikhail Romanov, o hafta bitmeden önce Moskova'ya teşekkürlerini rica etmemiş ve Yüzbaşı Nikolay Nekrasov komutasındaki tam bir düzine atlı muhafızı kendisine eşlik etmek üzere göndermemiş olsa, Synnovea sıcaklar makul bir seviyeye düşünceye dek böylesine zorlu bir yolculuğu asla göze almazdı. Kendisine kalsa, babasının yakın zamanlardaki vefatının yasını tutmayı sürdürdüğü Nizhni Novgorad'da kalmayı tercih ederdi. Koskoca Rus Çarı emir buyurmuşken, pek de kıymeti harbiyesi olmayan bir kontes için kendisine seçme şansı bırakılmamasını fazla büyütme de faydasızdı şüphesiz. Emre derhal riayet, her sadık kul için tek akıllı seçenektir ama işin en kötüsü evden ayrılmak değildi. Kederli ruhunu çok daha koyu bir kasvete sürükleyen asıl şey, Majestelerinin, Moskova'ya vardığı anda kuzeninin gözetimi altında olacağını belirtmesiydi.

Ne de olsa, kendisi müteveffa Kont Aleksandr Zenkov'un tek evladıydı ve ne kadar can sıkıcı da olsa artık sarayın vesayeti altındaydı. Çar, ona bir vasi atama niyetinin detaylarına girmemişti. Gerçi babasının bir özel görevli olarak sergilediği dikkat çekici performans ve taşıdığı sayısız onur payesi göz önünde bulundurulduğunda, kendisine derhal bahşedilen lütuf anlaşılabilirdi. Yine de Synnovea'ya, kendini korunmaya muhtaç, aciz kimsesiz bir çocuk gibi düşünmek zor geliyordu. Çoğu bakirenin evlendiği yaşı geride bırakmıştı ve şimdi hem annesini hem

de babasını yitirmiş biri olarak, muazzam bir varlığın sahibesi olmanın sorumluluğunu üstleniyordu. Tanrı aşkına, neden bir vasiye ihtiyacı vardı ki?

Ne çok gencim ne de yoksul, ama bunlardan biriymişim gibi muamele görüyorum, diye düşündü derin derin Synnoeva, somurtarak. Çar Mikhail'in bu tasarrufuna dair daha akla yakın bir gerekçe ister istemez geliverdi aklına ve ruhsal bir burkulma yaşadı. Çar'ın bu kararında, büyük bir ihtimalle Synnoeva'nın biraz fazla uzayan evde kalmışlığı etkili olmuştu; hele hele, babasının ölümünden önce bu konunun üzerine layığıyla gitmekte başarısız olduğuna kanaat getirdiyse. Aleksandr Zenkov, eşi Eleanora ile paylaştığına benzer bir aşkı kızının da bir gün keşfedeceğine dair bir umudu besleyerek, evlenmesi için Synnoeva'ya baskı yapmaktan kaçınmıştı. Başkaları, babasının bir sevgili edinme işini Synnoeva'yı düşünerek ağırdan aldığına inanabilirdi ama Aleksandr onun için bütün bunlara rağmen kız evlatlar için geçerli standartların çok ötesine geçen hazırlıklar yapmış, Çar'dan kendisinin ölümü halinde hiçbirinin elinden alınmayacağı garantileriyle kızı adına önemli bir toprak ve mal varlığı teminatı koparmıştı.

Aleksandr'ın Rusya'da olduğu kadar yurt dışında da büyük saygınlığa sahip üstatlar eliyle Synnoeva'ya özel dersler aldırarak yerleşik gelenekleri alt üst etmesi ise çok daha öncelerine rastlıyordu. Bir zamanlar Kont'un erkek çocuk sahibi olamamasına dövünerek kafa sallayanlar, kızına bir erkek çocuğunkinden hiç de geri kalmayan bir statü sağlama konusundaki gayreti karşısında afallamıştı. Ardından, Synnoeva'nın annesinin yaklaşık beş yıl önceki ölümünden sonra, Aleksandr kızından dış işleri ve yabancı diplomasi alanında asistanlık hizmetleri almış, sonunda bu alanlarda onu yoğun bir yurt dışı seyahatler trafiği içine sokacak önemli sorumluluklarla donatmıştı. İngiliz bir annesi olan Synnoeva ise bu dili, kendi dili Rusça kadar akıcı konuşabiliyordu ve sağlam bir Fransızca kavrayışıyla birlikte üç dilde de resmi yazışmalar yapabiliyordu. Hiçbir erkek çocuğu daha iyisini yapamamıştı.

Ne var ki yine de burada, daha çok Çar'a ait bir kişisel eşya gibi Moskova'ya postalanıyordu. Ve bunun için zerre kadar istekli değildi.

Bitkin bir halde olan Synnoeva bir dirseğini koltuğun köşe dirsekliğine dayadı ve ıslatılmış bir mendili, bindiği kıvrandırıcı işkence aracının yol açtığı yeni bir bulantı nöbetinin önünü almak umuduyla titreyen eliyle sıkıca yüzüne bastırdı. Faytonun hoyrat dönüş sarsıntıları, virajların etrafında savrulurken de, derin tekerlek izleriyle dolu yollar üzerinde zıplarken de hiç bitmek bilmedi. Koşum takımı zillerinin tıngırtısı ve atların boyun kürklerinin çingırtısı, aracın gürültüsünü ve nal seslerinin gümbürtüsünü bir dereceye kadar yumuşatsa da, Synnoeva bu yolculuğun bir an önce bitmesi dışında hiçbir şeyin şakaklarında zonklayan ağrıyı dindirmeyeceğine ikna olmuştu. Akşamüzeri güneşi bile kör edici ışınlarını pencerelerden içeri yöneltirken, fayton yolu iki yandan kuşatan azametli ağaçların daha serin, ebruli gölgelerine geçinceye kadar onu gözlerini sıkı sıkı kapatmaya zorlayarak, yaramazca bir cezalandırma peşinde koşuyor gibi görünüyordu. Synnoeva sonunda tekrar gözlerini açma cüreti gösterdiğinde, benek benek bir kızıl sis, faytonun içindeki her şeyi ve diğer iki yolcuyu belirsizleştirdi.

“Biraz sıkıntılı mısınız acaba, Kontes?” diye küçümseyici bir gülümsemeyle sordu Ivan Voronski.

Synnoeva, dik bakışlarını hasbelkader yol arkadaşı ve hesapta geçici koruması olmuş bu adama odaklama çabasıyla birkaç kez göz kırptı. Bütün eğitim hayatı ve seyahatleri boyunca, yabancıların koruması altına verilmenin ve bunun sonucu olarak bir Polonya yanlısı ve Sigismund Cizvitleri artığı bir fanatik olduğundan kuvvetle şüphelendiği bir kişinin kendine refakat edeceğinin kaderinde yazıldığını tahmin edemezdi. Söylediklerine bakılırsa bir papaz ve bilim adamı olan bu adamın mecburi yakınlıkları boyunca yaptığı yorumlar, böylesi düşünceleri giderek artan ölçüde akla getirir cinstendi ve eğilimleri her ne kadar Synnoeva'nın tasvip edebileceği türden olmasa da, Synnoeva buna rağmen kötü niyet aramamıştı.

“Sıcaktan piştim ve kirliyim,” diye yakındı Synnoeva öfkeli

bir iç çekişle. “Bu amansız hız beni inanılmaz derecede bitkin düşürdü. Tükendikleri için yol boyunca her durakta atları değiştirmek zorunda kaldık. Üç koca gün boyunca azıcık dinlenmemize bile izin verilmemişken, sıkıntılı olmamam için bir neden var mı?”

Synnovea’nın hemen yanında oturan Ali McCabe, kendi tükenmişliğinin sessiz bir kanıtını sunarcasına huzursuzca kıpırdandı. Yaşlı hizmetçi kadın, şimdi altmış iki yaşının normalde gösterebileceğinden çok daha kırılğan görünüyordu ama o anda Synnovea kendi yüzünün de benzer bir gerilimi sergilediğinden emindi.

“Prenses Anna planları bozulmasın diye bana hiç vakit kaybetmeden dönmemi ısrarla tembihledi,” dedi asık suratlı refakatçisi mağrur bir ifadeyle. “Onun buyrukları ve Ekselansları’nın ısrarlı isteklerine saygı gereği, uymaktan başka çaremiz yok.”

Synnovea, adamın Sparta mantığından rahatsız olmuş halde, ince parmaklarını kabarık eldiveninden hızla çıkardı ve kumaştan buram buram toz yükselirken o hoş, düzgün burnunu buruşturdu hemen. Üzerindeki siyah çizgili koyu yeşil seyahat elbisesini hiç küçümsenmeyecek bir maliyetle Fransa’dan edinmişti ve Anna Taraslovna’yı kendisinin bu yabancı moda giyim kuşamı konusunda Ivan Voronski’nin o zamana kadar sergilemiş olduğundan daha hoşgörülü bulacak olsaydı bile, Synnovea böylesine meşakkatli yolculuktan sonra bu giysinin süregelen kullanışlılığının artık ciddi ölçülerde sona ermiş olduğu sonucuna varabilirdi ancak.

Synnovea bakışlarını kaldırdığında başka bir alaycı sırıtışın hedefi olarak buldu kendini. Bu sırıtışın anlamı konusunda yanılması zordu ama zaten adamın hor görüsü de şaşırtıcı olmaktan uzaktı. Karşı koltuktaki karanlık ve hoşgörüsüz mevcudiyetini kabul ettirdikten hemen sonra, Ivan Voronski onunla yaşını başını almış İrlandalı hizmetçisini huzursuz edici derecede kaba bir eleştirel incelemeye maruz bırakmıştı. Tamamen hak edilmiş bir onurun mükâfatıymış gibi bir saygı kisvesine büründüğü ve uzun, ince burnuyla onlara baktığı şu anda bile, Synnovea

onları yargıladığı ve ciddi ölçülerde kusurlu bulduğuna dair bariz bir izlenim edindi.

“Belki bu seyahat biçimindeki ısrarınızın gerekçeleri konusunda bizi aydınlatabilirsiniz, efendim,” diye kışkırttı onu Synnovea. “Yüzbaşı Nekrasov’un tavsiye ettiği gibi geceleri yol alsak, belki bu berbat sıcaktan ve hatta řu pislikten biraz kurtulmuş olurduk.”

Ivan’ın ışsksız gözleri belirgin bir biçimde parladı. “Gece iblise aittir Kontes ve hassas ruhlar şeytanların başıboş dolaşmaya eğilimli olduğu yerlerde adımlarına dikkat etmelidir.”

Synnovea, gözlerini devirip bu had safhada dik kafalı adama gösterdiği nazik sabrı biraz daha sürdürebilme gücü için ilahi yardım dileyerek gökyüzüne baktı. Daha şimdiden cehennem azabının her türlüşünü çektikleri gerçeğini bu adamın kafası besbelli almıyordu. “Bu yolculuk programında ısrar eden kişi siz olduğunuza göre, efendim, faydalarını da bizden kat kat daha iyi bileceğinizden kuşum yok.”

Synnovea’nın iğneleyici sözleri biraz daha yakıcı bir ton kazanırken, Papaz da o ana kadar ileri sürmeye eğilimli olduğundan daha makul bir mazeret sundu. “Moskova’dan ayrıldandan önce, bir haydut çetesinin bu bölgede dolaştığı söylentileri gelmişti kulağıma. Katil ve hırsızlar, kurbanlarının üzerine genellikle karanlık kuytulara çullandığına göre, pusuya düşmemek için gündüz saatlerinde seyahat etmek daha akıllıca göründü.”

“Mantıklı bir karar aslında. Tabii bu bunaltıcı sıcağa tahammül etmenin bir yolunu bulabilseydik...” diye karşılık verdi Synnovea, duygusuz bir ifadeyle.

Ivan ağdalı bir kibirle çenesini kaldırdı ve buz gibi bir mesafeli bakışla Synnovea’ya baktı. “Rahatsızsanız, Kontes, bu mübalağalı kıyafetinizin tümüyle bir hata olduğunu söylememe izin verin. Basit bir *sarafan*, hem genç bir Rus kızının kıyafet geleneklerine mütevazı ölçülerde bağlı kalmanızı sağlar hem de ihtiyaçlarımıza çok daha uygun olurdu.”

“Galiba haklısınız,” diyerek iç çekti Synnovea, tartışma dürtüsünü dizginleyerek. Gevşek hatlarıyla omuzdan yerlere kadar hafifçe kabaran alışıl gelmiş bir *sarafan*’ın ona daha iyi bir gö-

rünüm vereceği kesindi ama çoğu zaman külfetli, ağır süslerle donatılmış bu elbiselerin hem üstüne hem altına giyilen o geleneksel katlar, kelimenin tam anlamıyla bunaltıcıydı. “Yurt dışına bu kadar çok gemi yolculuğu yaptıktan sonra, Fransız ve İngiliz saray halkının tarzlarına alıştım ve bunu yakışsız bu lanlara aldırış etmeye de bir son verdim.”

“O halde gerçekten hata etmişsiniz, Kontes,” diye konuştu Ivan Voronski. “Gerçekten de, bir azizin disiplinine sahip olmasaydım, Prenses Anna’nın bana verdiği bu görevi anında bırakır ve dönmek için başka bir seyahat aracı arardım. Gerçekten, daha önce hiç bu tür müstehcen, yabancı süsler takmaya böyle düşünün bir Rus kızı görmemiştim.”

Adamın dizginsiz hakaretleri şimdi de, en az verandasına adım attıktan hemen sonra giysilerine yönelik hoşnutsuzluğunu ilk dile getirdiği zamanki kadar Synnoeva’nın sabrını taşırmıştı. Synnoeva’nın bu adamın o kara kisvelerine uyum sağlasa, çoktan gözüne girmiş olacağına şüphe yoktu.

“Efendim...” Ali McCabe’in sesi, sohbeta katılma cüreti gösterirken, güçlkle bastırıldığı bir öfkeyle titredi. “Denizler ötesinde kabul edilebilir olanlar hakkında hiçbir bilginizin olmadığı anlaşılabilir, belli ki bu ülkenin dışına çıkmaya hiç yeltenmemişsiniz. Emin olun efendim, oralarda tümüyle farklı bir dünya var. Yani, orada soylu kadınların, ne keşiş ne de yakın akrabası olmayan erkeklerle sokak ortasında konuşmalarına, yürüyüşe çıkmalarına izin verildiğini görseniz dehşete düşerdersiniz. Mesela Kraliçe Elizabeth, ruhu şad olsun. Tek bir kişi bile onun bir *terem**’de* kilit altında tutulması ya da bir şatoda birkaç din adamı görevlisiyle birlikte inziva hayatı yaşaması gibi düşüncelerle meşgul olmamıştır. Tahayyül edebiliyor musunuz, hepsi de yakışıklı, yüksek rütbeli lordlardan oluşan kalabalık, rahmetli kraliçenin çevresinden ayrılmazdı ve tek bir Britanyalı bile onun ahlaksız olduğunu düşünmemiştir.”

“Mide bulandırıcı davranışlar!” Ivan sabırsız bir öfkeyle yuttu bu zokayı. “Aslına bakarsanız, hanımınızın o diyara yaptığı

* Terem: Moskova Kremlin’de, 17. Yüzyıl Rus çarlarının ikametgâhı olarak kullanılan tarihi bina. –ç.n.

buca yolculuktan sonra burada ne aradığımı bile sorgulamam lazım. Korkarım, himayem faydalı olamayacak kadar geç kalmış.”

Ali'nin şakacı nutku nedeniyle Synnovea'nın hissettiği onca keyif, adamın bu hakaretiyle bir anda uçup gitti. Ali McCabe, müthiş derecede kırgın bir ifadeyle somurarak aniden sesini keserken Synnovea içi öfkeyle kaynarken itirazını en iyi nasıl dile getireceğini düşünüyordu.

“Tatlı kuzum, tüm hayatı boyunca olduğu kadar masum değil sanki!” Yaşlı kadın her geçen saniye büyüyen bir öfkeyle koltuğunda kıpırdandı. Çocukluğundan itibaren Synnovea'nın yakın sorumluluğunu üstlenmiş biri olarak, Papaz'ın üstü kapalı imalarına fena halde öfkelenmişti. “İster orada, ister burada, efendim, sizi temin ederim ki, bugüne kadar tek bir erkeğin bile münasebetsiz eli uzanmamıştır hanımımıza.”

“Orası daha belli değil, ilerde göreceğiz, bakalım, öyle değil mi?” diye meydan okudu Ivan ve kalın kaşlarından biri azamete kalktı havaya. “Hanımın böyle daracık elbiseler giydiği sürece, benim de aklıma asıl amacının erkeklerin dikkatini cezbetmekten başka bir şey olmadığı gelir.”

“Ne cüretle böyle bir iddiada bulunabiliyorsunuz, efendim!” dedi Synnovea soluk soluğa, adamın attığı iftiraya içerleyerek.

Ali'nin hıncı derinleşmişti. “Hanımımın faytonuna binip, onun parasını ödediği yemekleri yemeniz, odalarda kalmanız düşünülürse, layık olduğu gerçek saygıyı, en az taşımanız gereken minnettarlık ölçüsünde sergilemeyi düşünebilirdiniz.”

Ivan küçümseyici bir alayla bu vazgeçmek nedir bilmeyen küçük hizmetçiye sabit bakışlarını çevirdi. “Siz azizlere yönelik davranış terbiyesinden yoksunsunuz, yaşlı hanım, yoksa hayırseverlik beklentisinin normal olduğunu bilirdiniz, özellikle de buna gücü yetebilecek olanlardan. Belli ki bu ülkede bizim geleneklerimizi öğrenecek kadar uzun kalmamışsınız.”

Yaşlı kadın başını kaldırıp merakla baktı. Ivan Voronski'nin daha kendisini Kontes'e tanıtır tanıtırmaz, sırtındaki elbise ve o siyah valizinde taşıdığı birkaç parça eşya dışında hiçbir malı mülkü olmadığını beyan ederek yoksulluk açıklamasında bulu-

nuşu zihninde taptaze duruyordu. Bunun ardından sanki ondan yardımseverlik bekleme hakkına sahipmiş gibi bütün geçim masraflarını hanımının sırtına yüklemişti. Daha bir gün önce, besbelli ki Kontes'i kocasının ani ölümü üzerine bir fayton istasyonunda çocuğuyla birlikte ortada kalmış genç bir anneye cömert bir kese dolusu para vermektten caydırmaya çalışmak için, böylesi bir hayırseverliği çok az kişinin hak ettiğine dair inancını dile getirmişti. Ivan'ın, Ali'nin hanımının bu büyük cömertliğini durdurma gayretleri bile dayanılması yeterince meşakkat isteyen bir manzaraydı ama bir de bu hediyeyi ana kiliseye aktarabilmesi için yardımın asıl kendisine yapılmasını önerince, Ali kudurtan mahmuzların o İrlandalı asabiyetinin böğrüne her iki yandan derin derin battığını hissetmişti. Papaz'ın ısrarlı talepleri, bu adamın yoksul ve muhtaçların gereksinimlerini kendi dünyalığı ve geçiminden çok daha az umursadığı yönündeki Ali'nin inancını pekiştirmişti.

“Özür dilerim, haşmetmeapları.” Ali, adama olan ölçüsüz güvensizliğine teslim olurken hitap şekli aşırı derecede abartılıydı. “Şu zavallı gözlerimin son birkaç yıldır gerçek bir azize bakmadığı doğrudur; gerçi halkı kendi dindarlıklarına inandırma peşinde koşan birkaç tane olmadı da değil. Kuzu postuna girmiş kurtlardı, sizi temin ederim, ama ne burada ne de orada sizin kadar ince ve mübarek olanına rastlamadım.”

Ivan'ın boncuk gözleri hizmetçiyi delip geçerken, şakaklarındaki kopkoyu damarlar gerildi. Dik bakışları öylesine tehditkârdı ki, hizmetçiyi kayıplara karıştıracak tuhaf bir büyü hazırlamanın eşiğinde gibi görünüyordu. Madem Ali'yi korkutmak gibi bir niyeti vardı, o zaman bu arayışında sefil bir hüsrana uğrayacaktı. Ali'nin Rusya'ya yaklaşık yirmi küsur yıl önce Kont Zenkov'un eşiyle birlikte gelmiş olması ve o günden bu yana da kendisine, bir lordun ayrıcalıklı bir hizmetçiyeye ihsan edebileceği en müşfik hürmetin gösterilmesi, yaşlı kadına, kendisine ve sadakatle hizmet ettiği kişilere sarsılmaz bir güven aşlamıştı.

“Otoritemi sorgulama cüreti mi gösteriyorsun?” diye sordu Ivan sert bir ifadeyle. “Ben kilisedenim!”

“Kiliseden?” diye tekrarladı Ali sorgulayıcı bir edayla. “Çok

fazla kilise var etrafta, efendim. Size resmi onay veren hangisiydi acaba?”

Papaz’ın kalın dudakları tiksinti verici bir alayla büküldü. “Sen usulü bilmezsin, yaşlı kadın. O kilise buradan çok uzakta kurulu.”

Ivan Voronski kilise içindeki konum ve sınıfı konusunda ilk kez kıvırtmıyordu ama kaçamak cevapları Ali’nin merakını uyandırmaktan başka bir işe yaramadı. “Peki ne tarafa düşüyor bu kilise, efendim? Hangi yoldan gidiliyor oraya? Yukarı doğru mu, aşağı doğru mu?”

Bir an için Ivan patlamaya hazırılmış gibi göründü. “Benim geldiğim vilayete dair herhangi bir bilgi sahibi olabileceğin konusunda küçücük bir umut taşısam, sana cevap verme zahmetine katlanırdım yaşlı kadın, ama bu tür meseleleri serserim bir besleme kocakarıyla tartışmak için hiçbir neden göremiyorum.”

Ali ciyaktadı ve koltuğunda seçirirken kalın kollarını hırs dolu bir öfkeyle üst üste koydu. Aslında pençelerini çıkarıp kendini adamın üzerine atmaya hazır görünüyordu.

Synnoeva böyle bir ihtimalin önüne geçmek için elini hizmetçisinin kolunun üzerine koyarak onu dizginledi. Buna rağmen iki düşman birbirlerine sanki ölümüne bir düello için şeytan tarafından dürtülüyormuşlar gibi ters ters bakarak Synnoeva’nın bir ateşkesle varabilecekleri konusundaki umutlarını yok ettiler. Synnoeva öfkelerini bir nebze olsun azaltma ihtimaliyle yüzü kaskatı kesilmiş adama ağlamaklı bir rica yöneltti. “Sinirlerimiz şu son birkaç gündür maruz kaldığımız dehşet verici koşullar tarafından fena halde sınanırken, sürekli kendi aramızda çatışmaların yaşanması anlaşılabilir bir şey ama ben ikinize de bu münakaşaya bir son vermeniz için yalvarıyorum. Çektiğimiz eziyeti artırmaktan başka bir işe yaramaz bu.”

Şayet Ivan daha nazik, daha sevecen ya da erkekçe boyun eğen biri olsa, Synnoeva’nın bu ricasından sonra şöyle bir duraklardı, çünkü onun nazikçe yatıştıran ifadesi son derece çekiciydi. Synnoeva’nın yanlara doğru ince ince kanat açmış kaşların altında hafifçe yukarı meyleden o kalın perçemli kocaman gözlerin yarı saydam parıltısına Papaz’ın hayran kalması gerekirdi.